

Coacció intolerable

Protestem irats de la coacció, per demés indigna, de que en sessió pública municipal ha volgut fer objecte, l'Alcalde, En Albert Rosàs, al Secretari Municipal, Sr. Boét, en la seva condició de corresponsal d'«El Dia Gráfico».

No està en el nostre ànim sortir a la defensa del company de premsa, puix que abriguem la seguretat de que ja farà arribar la seva veu fins on sigui precís i que qui té autoritat per fer-ho, posarà a rotllo al Dictador de «guardarropia» que tenim a Granollers «para solaz y esparcimiento» dels tontos i la canalla.

El que sí volem palesar, és la injúria que significa, per a la premsa, el que encara pugui dir-se que hi ha, en ciutats de Catalunya, subjectes que, revestits d'autoritat, pretenen amordacar-la perquè el periodista no s'avé ni poc ni molt a posar sota els seus peus la dignitat professional.

Un alcaldé poca-solta, que no serviria ni per a agutzil a Arbeca—posem per cas,—abusant d'un estat d'excepció i vulnerant la llei, no deixa publicar la certificació d'uns acords municipals que el posen en evidència; imposa penyores a uns estudiants perquè donen un crit d'alerta a la població liberal i denuncien inequívocues actituds de la majoria de l'Ajuntament vers l'Escola Municipal de Segona Ensenyança; i finalment, amb la seva peculiar *grapa*, vol que el Secretari de l'Ajuntament s'avingui a ésser un ninot més dels que rodegen el seu ridícul altar.

Tothom coneix el senyor Boét; però no tothom sap el que molt particularment sap l'autor d'aquestes ratlles, per haver-ho sentit de boca del propi senyor Rosàs, que, com a funcionari, el Secretari de l'Ajuntament compleix estrictament els seus deures i qui si no fós perquè En Riba i Espanya li diu cada dijous que no s'en fiï, comptaria amb la seva absoluta confiança.

Tot l'atildament del Secretari municipal, ni el seu guant blanc, no ha estat prou per a lliurar-se de la poca educació de l'home que el dia que deixi, o millor, li prenguin la vara, haurà d'emigrar de Granollers, com ahir hagué d'emigrar de Sant Feliu de Codines.

El *remember* Sant Feliu!, fou el crit obligat en la sessió plenària del 29, en que va haver de sortir per la porta falsa, com els malfactors, per no trobar-se amb les dues mil persones que l'esperaven a la Plaça, i que piadosament li recorda «La Veu de Catalunya», en una nota del seu caritatiu corresponsal en nostra ciutat.—X.

Crit d'alerta

Ens assabenten uns ciutadans industrials que han estat cridats per l'Alcalde al seu despatx oficial per a indicar-los-hi la conveniència de que s'allistin com socis del Centre Gremial, pel "benefici" que a llurs interessos pot representar el sol fet d'ésser individus militants d'aquella entitat.

Donem el crit d'alerta sobre aquesta maniobra, que pot significar una coacció al lliure dret d'associació, tot recomençant, a tots quants rebim aquest amable recadet, que sàpiguen fer us dels drets que les lleis concedeixen per a garantir llur llibertat.

La política de la Lliga Regionalista

Aquesta entitat, en la qual s'han anat trobant tots els cacics i caciquets de pobles i comarques que en altre temps havien estat afiliats a la política que, com a representants del poder central, venien desenrotllant a Catalunya els Planas i Casals, els Comas i Masferrer i altres polítics de trista memòria; l'entitat que durant molts anys havia estat considerada el cap i casal dels més fervents defensors de les reivindicacions catalanes, portada per l'afany de grandeses i deixant a últim terme els ideals, mantenia constant contacte amb determinats elements polítics enemics de Catalunya, fins que ha vingut el moment que els esdeveniments l'han obligada a destapar-se, donant lloc a que tota la premsa de casa nostra fassi pública protesta de la seva falsa actuació. Vagi, com a mostra del què diem, aquest article que reproduïm del "Diari de Vich":

No em reca pas gens

Dies enrera, l'amic Ariel, deia des d'aquest Diari: «Jo sóc dels que encara em sap greu acomiadar-me d'una manera definitiva dels regionalistes catalans». Doncs jo, amic Ariel, tot i haver-me sabut greu, ja fa molt temps que me n'he separat. I no em reca pas gens.

Crec que és hora d'acabar amb ploricons i condescendències. Tot allò, tan bonic, de *entre catalans i de entre homes que professen uns mateixos ideals*, avui només són coses per entabanar a quatre senyors que llegeixen el «Brusi» i quatre poetes de Jocs Florals. Avui dia, predicar que els regionalistes professen els mateixos o semblants ideals que els catalanistes, són ganes de passar el temps i de res més. Havia estat un altre temps, que era així. Llavors jo també havia figurat entre els rengles de la Lliga. La primera «Joventut Nacionalista» que es va formar al meu poble — em cap l'honor d'ésser-ne un dels seus propulsors — estava adherida a la Lliga Regionalista. En totes les diades electorals, jo era dintre l'estatge que la Lliga té a la plaça de la Cucurulla a inflar-me les mans, celebrant les grans victòries. Breu; jo era un entusiasta acabat de la Lliga Regionalista. Què puc fer-hi, però, si ella m'ha deixat i ha fet marxa enrera? Jo sóc allí on era. Es ella que ha canviat. I quin canvi, amic Ariel! Un canvi d'aquells que, creieu, no us dolgui pas gens acomiadar-vos-en definitivament.

El moment escollit per hissar les dues banderes i el cas Macià, són coses que diuen prou i massa, allí on ha arribat a devallar aquell partit que tantes il·lusions ens havia deixat forjar.

Les paraules del senyor Maynés a l'Ajunta-

Contribuent

Quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montañà assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.

ment de Barcelona són una d'aquelles coses que et fan plorar de ràbia i de vergonya. Quasi us fan arribar a l'extrem de tolerar abans la «Unió Patriòtica» que la «Lliga Regionalista». Això, pot semblar una sortida de tó, un exabrupte, una *boutade*. No, amic Ariel, no. La Lliga és un adversari dels més perillosos i dels que hom deu guardar-se'n més. Es hora ja d'arreconar les paraules velades i d'esventar tots els sofismes.

En fi, amic Ariel, permeteu-me que us ho digui, però avui ja començo a dubtar de tots aquells catalanistes que donen, encara, una certa bel·ligerància a la Lliga Regionalista, a aquell partit del qual, en el seu bon temps, jo n'havia estat un entusiasta militant i que, avui, la meua catalanitat i el meu sentit comú me n'han fet tornar un decidit i franc adversari.

AGUSTI VERGÈS

«M'has de querert por juersa, sinó...»

Tota la setmana estem cercant Alcalde perquè a En Rosàs ningú no el vol. Els nois que en moment oportú—amb molta oportunitat—es diran d'Acció Catalana i que tenen tractes amb els comunistes (?) de La Unió Liberal, molt seriosament han posat la qüestió «sobre el tapete» i han fet sentir la seva veu—i lleugera menaça—prop del que aspira a representar, en la «Asamblea», el nostre districte.

En Jaume de Riba (abans Santiago), que ja fa algun temps que a Granollers actua de patró aranya, conté la «avalancha» amb la promesa formal de que es cerca substituït a l'actual Alcalde i que sols falta trobar-lo, que el Governador hi estigui conforme i que el Ministre dicti la R. O.; comptant sempre que, arribat el moment precís, siguin ells que actuïn d'arcabots dels que governen Espanya.

Casi res!

Però, el millor del cas, és que ni En Rosàs, ni l'escolanet Pineda, no volen deixar la Casa Gran. I no per res, sinó per allò del *chupen*; i tenen acordat, amb gran contentament d'En Riba, no anar-se'n ni a fum de sabatots. I quan el *sinedrin* de La Guatlla els tira en cara llur estultícia, es posa «en jarras», *el gachó del arpa*, per a dir-los:

«Dicen que no me quieren poco ni mucho.

Pos m'han de querert por juersa, sinó... los punxo».

R.

En la sessió del ple del 29 de setembre el conseller Sr. Agustí Aymerich va quedar de cos present.

«De cara al poble» va ésser acusat, en plena sessió pública, d'abús del càrrec en profit propi, i tota la seva defensa enfront d'una acusació documentada i concreta va quedar reduïda a assabentar-nos que havien tingut un petit descompte: que «no són tantes pessetes» com acabaven de demostrar.

Però resta ben provat el fet que en cada número de LLUITA hem vingut denunciant.

Al conseller Sr. Aymerich se li ha d'exigir que presenti la dimissió del càrrec. Es indigne de pertènixer a la Corporació Municipal que ha d'administrar els cabals de la ciutat.